

{ אז נדברו }

פרשת ראה תשע"ח | שבת ראש חודש אלול ! | גליון בין הזמנים | מקוצר | חודש טוב ומרומם!

להצטרפות לרשימת

התפוצה במייל,

להערות והארות:

a8447168@gmail.com

ניתן לקבל גיליונות בודדים
בלבד (לא לשיבות)

בכתובת חזון איש 34 פינת
דסלר, משפחת דרייפוס.

להשתתפות בהוצאות הגליון:

בבנק:

חשבון 53957

בנק דיסקונט

סניף 106

באשראי:

"נדרים פלוס"

"קהילות"

בטלפון:

(מענה ממוחשב)

0799-654321

תודה מראש!!!

”

הקב"ה מוכן להמשיך לעזור גם כשהכל כ"כ טוב...

בפרשת השבוע - ראה... התורה מתייחסת לצרות של עשירים!!!

מדובר שם במעשר שני... שכל אחד מישראל מחוייב להפריש עשר אחוז מפירותיו ולהעלות אותם לירושלים... אבל אל תשאל... יש לי בעיה... בעיה מאוד קשה... תנחש מה הבעיה???

וכי ירבה ממך הדרך... כי לא תוכל שאתו... כי יברכך ה' אלוקיך!!!

תקשיב: יש לי בעיה... הקב"ה כ"כ בירך אותי... ויש לי כ"כ הרבה פירות... שגם העשר אחוז שאני צריך להפריש... זה עצמו כמות אסטרונומית... ואני פשוט לא מסוגל להעלות כזו כמות אדירה של פירות לירושלים... כן... זה מה שהתורה מדגישה: כי יברכך ה' אלוקיך!!! כתוצאה מהברכה שה' בירך אותך... הרי יוצר מצב שהמעשר - עשר אחוז יהיה כמות מאוד גדולה ולא תוכל שאתו...

נו... איך אנחנו מתייחסים לצרות של עשירים???

אוהו... תתבייש לך... נותנים לך ואתה מתלונן?? תגיד תודה... יש כאלו שאין להם בעיות כאלו... יש כאלו שהידיים שלהם ריקות לגמרי... אז אתה... שאפילו המעשרית שלך כ"כ גדולים... אז אתה מתלונן... אתה עוד מעיז לומר שאתה נמצא בשוקת שבורה ולא יודע מה לעשות?? תשבור את הראש... תשכור חברת הובלות ותעלה את כל הפירות לירושלים... ותגיד תודה ותשתוק...

אז זהו שלא!!! התורה לא סותמת פיות... וגם לבן אדם שברוך ה' הקב"ה הרעיף עליו מלא חפניים ברכה... גם לו... בתוך המצב של הברכה... יכול להיות כל מיני קשיים טכניים... והתורה לא מתעלמת מהם... (כמובן... אם היה מדובר בטענת פינוק או בטענת וישרון ויבעט זה כבר משהו אחר... כעת אנחנו מדברים על טענה מוצדקת... טענה מתקבלת... וכי בגלל שהיהודי הזה התברך לכן אין לו זכות לפתוח את הפה... וכי אדם עשיר שחמורו רובץ בדרך רק בגלל שהוא מלא וגדוש בכל טוב מצרים... לכן אין פה מקום לעזוב תעזוב עמו...?? כן... במדינת ישראל שמאפיינת את דעת בעלי בתים ההפוכה מדעת תורה הגישה הזו מאוד רווחת... תמיד ירחמו על החלש... תמיד הוא יצא הצודק... והחזק תמיד יצא מופסד... אם אתה רוצה לנצח תהיה עובד זר... אתה רוצה לצאת צודק?? תהיה בן מיעוטים... אבל חשבון הצדק האמיתי קובע שבדיוק כמו שאסור לישא פני גדול ועשיר... כך גם דל לא תהדר בריבו... אסור לרחם על הדל יותר מהעשיר... ועל אותו משקל אסור גם להטות את דינו של העשיר לשלילה מרוב רחמים עם העני... עכ"פ התורה מתייחסת לטענה זו... ובשביל זה יש לנו את דין פדיון מעשר שני... אותו יהודי עומד ופודה את פירותיו על מעות... ומעלה אותם לירושלים... ושם באמת הוא מודה לקב"ה על שזיכה אותו שכמות הפירות שלו כ"כ גדולה עד כדי שהוא הגיע לצרות של עשירים ש"לא תוכל שאתו..."

ללמדך: שהתורה לא מתעלמת ולא מתנכרת לאף אחד!!! בשום שלב בחיים!! גם אדם שפיו מלא שירה כים ולשונו רינה כהמון גליו... ואין לו שום תלונות... הכל ברוך ה' כל כך טוב... אבל יש כל מיני טרדנות... ועומס גדול כתוצאה מ... מ... ממה שזה יהיה... אם זה הבת שהתארסה ואוטוטו חתונה ויש עומס גדול... ואם זה התחייבויות כספיות שמגיעות בנסיבות משמחות ש... חס ושלום... אני מתבייש להתפלל... מה... יש לי עוד מה לבקש?? אני רק יכול להודות לקב"ה...

לא!! אתה טועה!!! נכון... להתלונן אסור... אדם שמתפלל על רוב טובה ובוועט בה זה ממש כפיות טובה... אבל אם יש לך קושי נקודתי כתוצאה מטובה שהקב"ה נתן לך... גם את התפילות האלו הקב"ה מתפלל... גם כאן הקב"ה נמצא... גם את המסר הזה צריך פעם אחת לדעת... הקב"ה לא נעלם אחרי שהוא הטיב איתך... הוא ממשיך ללוות אותך... לא רק במציאה הגדולה... אלא גם בהובלה שלה... ואם זה כבד לך... ולא תוכל שאתו רק כי יברכך ה' אלוקיך... גם כאן הקב"ה נמצא והוא נותן לנו ציווי מיוחד ששמו: פדיון מעשר שני... אז לא צריך אף פעם לסגור את הפה... הקב"ה תמיד כאן...

“

השעמום הבלתי נסבל של

החופש הגדול...

קצת לקראת סוף בין הזמנים... זו הזדמנות להבחין בנקודה מאוד מאוד מעניינת... **תשאל כל ילד:** מתי יותר משעמם?? האם לשבת בכיתה חמש שעות ולהקשיב לקול המונוטוני של הרבה...? או להיות בחופש הגדול בבית... לטייל... לשחק... ולהסתובב כל היום ולהיות חופשי...??

כולם יענו פה אחד **ששבת בכיתה זה הרבה יותר משעמם!!!!**

ולא רק ילדים ככה היו עונים... אלא גם אנחנו... גם אנחנו חיים רוב הזמן מתוך נקודת הנחה ברורה שהשגרה משעממת ושוחקת... ואילו דווקא החופש הוא המעניין והאטרקטיבי... ותכל'ס!!!! בינינו לבין עצמנו... עכשיו אנחנו בסוף החופש הגדול... בא נהיה כנים עם עצמנו...

מתי יותר משעמם??? באמצע השנה או בחופש הגדול???

תסתכל לי בעיניים: המציאות בשטח מוכיחה שבין הזמנים אנחנו הרבה הרבה יותר משעממים מאשר באמצע הזמן... העובדה היא שבחופש הגדול הילדים יוצאים מדעתם מרוב... מרוב מה...?? **מרב שעמם!!!!** המציאות היא שבאמצע שנת הלימודים הילדים מסתדרים איכשהו... ודווקא בחופש הם יוצאים מדעתם מרוב שעמום ומוציאים גם את ההורים משפיותם... **כל מה שנותר לנו לברר: מה הפשט בזה??? הרי זה בדיוק ההיפך מההיגיון??** ההיגיון אומר: שהקבוע... והחדגוני... והנדוש... והשגרתי הוא בדרך כלל משעמם... ואילו השונה... והחדש... והמגוון... והססגוני הוא המעניין והכי פחות משעמם...

אז למה תכל'ס... בשורה התחתונה זה יוצא ההיפך הגמור???

למה דווקא בחופש הגדול... דווקא אז אנחנו מתפוצצים משעמם???

התשובה היא מאוד חשובה... כי אם נבין אותה... זה יכול לפתוח לנו את העיניים בעוד כמה נושאים קצת יותר חשובים ומהותיים... **ובכן: תקשיב טוב טוב למשפט הבא: יסוד חשוב מאוד:**

השעמום היא מילה נרדפת לשטחיות!!!! יותר נכון: השעמום הוא תוצאה ישירה ל---שטחיות!!! מהיום תעשה מהפך בראש: עד היום ידעת ששעמום נובע מכל דבר ישן ונדוש... ש-די... כמה אפשר... תחליף... תחליף דיסק... **אז זהו שלא!!! תוציא מהראש!!!** ההתיישנות לא היא הסיבה לשעמום... אלא מאי??? **שטחיות!!!!** ברור??

קצת אני אסביר ואפרט ואמחיש את דברי...

לפניך שני אנשים שרואים משהו ומשתעממים!!! האחד... מדובר בסבא שלי שהלך לצייר וקנה תמונה אחת בודדת... ותלה אותה בסלון ביתו... הוא הסתכל עליה והסתכל... התבונן בה... באמת

תמונה יפה... הנה המפל... ותראה איך הוא משתלב עם הצוק... והנה הבית עם הרעפים... איזה יופי... איזה נוף מדהים... איזה פלאי הבריאה... במשך תקופה ארוכה הוא נהנה מהתמונה הזו והירבה להסתכל בה... עד שיום אחד די... זהו... נמאס... כמה זמן אפשר להסתכל על אותה תמונה... הגיע הזמן לגוון... והוא צדק... הגיע הזמן להחליף תמונה... טוב... הוא שוב הלך לצייר וקנה ציור אחר... עכשיו... יופי... מעכשיו במשך חודשיים כבר לא היה לו משעמם בעיניים... כי הנה... גוונתי... קצת אני מסתכל על התמונה החדשה הזו... אני אתבונן בה... האנה ממנה... ועוד חודשיים מקסימום אני שוב אתלונן שזה משעמם... כי שוב... כמה אפשר להסתכל ולהנות מתמונה אחת...

עד כאן סיפור אחד... עד כאן סבא שלי... זה תיאור של אדם נורמלי מלפני שבעים שנה... אבל!!! קצת נעבור אל... קצת אנחנו קופצים בבת אחת שבעים שנה קדימה... לעידן המצלמה הדיגיטלית...

אני יושב לי בבית... וקצת משעמם לי... ובדיוק המצלמה הדיגיטלית נמצאת בהישג יד... פתחתי אותה והתחלתי לדפדף... תנחש כמה תמונות יש לי במצלמה?? שמונה מאות תמונות!!!! התחלתי להעביר אותם אחד אחד... כמו סרט נע... הרצתי אותם... ותוך חצי שעה... זהו!!! עברתי על הכל... סיימתי לעבור על כל התמונות... נו... מה עכשיו?? קצת שוב משעמם לי... מה עכשיו אני אעשה???

ואני עומד ושואל: רבש"ע: סבא שלי... לפני שבעים שנה קנה תמונה אחת בלבד והיא סיפקה אותו במשך חודשיים... רק אחרי חודשיים נהיה לו שוב פעם משעמם בעיניים... והוא היה צריך להחליף תמונה... ואילו אני... כזה גאון עולם... שתוך חצי שעה העברתי לנגד עיני שמונה מאות תמונות... וזהו... כבר משעמם לי בעיניים??? **איך יכול להיות???**

התשובה היא מאוד מאוד פשוטה: כשסבא שלי הסתכל בתמונה **האחת והיחידה** שהייתה לו הוא **העמיק** בתמונה... הוא **התבונן** בתמונה... הוא **נכנס להווי** של התמונה... ממילא התמונה הזו העסיקה אותו ותפסה לו את העין במשך חודשיים תמימים... אבל אני?? דווקא!!!! דווקא בגלל שיש לי כ"כ הרבה תמונות במצלמה הדיגיטלית... אז בשום תמונה אני לא באמת מתבונן... ולא מעמיק... אני רק מעיף מבט מאוד שטחי על הרקע הכללי של התמונה ומיד ממשיך למאזין הבא- לתמונה הבאה... וממילא!!! היות וכל ההסתכלות שלי על התמונה היא הסתכלות היא כ"כ שטחית... ממילא אני מסוגל להעיף מבט על שמונה מאות תמונות ותוך חצי שעה אני מסיים... וכבר שוב משעמם לי...

הבנת מה קרה פה????

המושכל הראשון קובע לכאורה שככל שיש יותר תמונות ויותר מגוון ויותר צבעים ויותר מתחלף בעיניים ככה זה יותר מעניין... **אבל אם מתבוננים זה פשוט לא נכון!!!** כי דבר מתחיל להיות מעניין רק אחרי שמתבוננים בו ונכנסים לתוך תוכו... **וממילא אדרבה!!!** ככל שיש יותר כמות... וככל שיותר מגוון וססגוני... ככה אנחנו לא נכנסים לעומק ונשארים מבחוץ... בחלק השטחי... וברגע שמחברים לחלק

השטחי... אז הכל שטוח... הכל משעמם... הכל חדגוני... הכל ססגוני אחד גדול ומשעמם להחריד...

הבנת מה אמרתי?? זה כ"כ הפוך ממה שאנחנו רגילים לחשוב!!!!

אני אתן לך עוד דוגמא: כשאני נמצא בין הזמנים בבית שלי... קצת משעמם לי... אני מרגיש צורך לצאת לנופש... להחליף אוויר... אווירה... להכיר מקומות חדשים... **ואז... מה אני עושה??** נוסע לקיט בירושלים!!! ושם... שם הכל חדש... הכל שונה... כל הפרצופים שונים... המכולת שונה... הסגנון שונה... הכל כ"כ מגוון וחדש ושונה... **ובכל זאת!!!** כפי שכבר הזכרתי אחרי יומיים אני פתאום מוצא את עצמי משועמם להחריד!!!! הרבה הרבה יותר ממה שהייתי משועמם בבית שלי!!!!

ושוב נשאלת השאלה: הרי זה ההיפך מההיגיון: בשלמא בבית שלי, הכל מוכר, הכל נדוש, כאן באמת הכל משעמם ובצדק... אבל אם נסעתי לנופש, וכאן הכל כ"כ מעניין ומגוון... איך יכול להיות שדווקא כאן בנופש אני מסתובב כארי בסוגר מרוב שיעמום?? **ושוב... ההסבר הוא מאוד מאוד פשוט:** כשאני נמצא בנופש ואני יוצא לרחוב, אני רואה אלפי דמויות חדשות, כל מיני פרצופים חדשים, כל מיני סגנונות אחרים, והכל עובר לי כמו סרט נע מול העיניים... אמנם הכל חדש... ומגוון... ומעניין... **אבל רץ!!!!!!!** **רץ מול העיניים!!!!** ראיתי פרצוף חדש... נו... ו... הלאה... אין לי מה להמשיך להסתכל עליו... כי אין לי שום דבר איתו... אני לא מכיר אותו... המראה שלו לא אומר לי כלום... רק ראיתי פרצוף והלאה... לפרצוף הבא... והנה אני רואה מכולת... והנה אוטובוס... והנה עוד בנין מעניין... ועוד חלון ראווה... הכל יפה וחדש אבל... אבל הלאה... אין לי מה להתעכב בזה... זה בדיוק כמו לראות אלבום ענק שיש בו אלף תמונות... אמנם אלף תמונות זה הרבה מאוד... אבל אם אני מעביר אותם כמו סרט נע... אני מדפדף ומדפדף עד שזהו... נגמר האלבום... סוגרים אותו, ומה עכשיו...?? **זה בדיוק מה שקורה כשאני נמצא בנופש!!!!** אמנם הכל חדש והכל מגוון, וראיתי המון דמויות ופרצופים שמעולם לא ראיתי, אבל זהו, גמרתי לדפדף בראיה שלי את כל המחזות החדשים שראיתי... גמרתי לשזוף את עיני, ותכל'ס, זהו... קצת נשארת בלי כלום... אני משועמם... אין לי כלום...

לעומת זאת!!! כשאני נמצא בבית שלי ובשכונה שלי, אמנם כל הפרצופים מוכרים... וכל הרחובות והמודעות והסגנונות... הכל ישן ונדוש... אין פה שום דבר חדש ומגוון ומעניין... **אבל!!!** את מה שאני רואה ומי שאני רואה, זה אנשים שמוכרים לי, זה אנשים שיש לי איתם רקע קצת!!! קצת יותר מעמיק... זה לא דמויות שטחיות לגמרי לגמרי שזזות לי מול העיניים כמו סרט נע וממשיכות הלאה...

אני אפרט טיפה כדי שתבין: כשאני עובר בחדר מדרגות של הבנין שלי ואני פוגש את השכן שלי... אני לא רואה פה עוד איזה תמונה חולפת, כי... כי זה

הרגעים האלו... **אבל!!! תחשוב רגע על חבר שלך...** שבייחס לרגעים האלו הוא באמת מסודר... יש לו את המכשיר הזה שהוא תמיד יוכל לראות קליפים וסרטונים חרדים שאתה נקרעעעעע מצחוק... והכל כמובן כשר ומעניין ומעביר את הזמן...

אבל!!! קח בחשבון שלאותו חבר יש יותר והרבה יותר מכמה וכמה רגעים שהוא לא יכול רח"ל להסתכל במכשיר הזה... אם זה בגלל שהבטריה נעבאך נגמרה... או שהוא בדיוק באמצע הצום ששמו שבת קודש (ועוד מעט יהיה לו שני ימים של ר"ה פלוס שבת...) ואתה יודע מה זה הרגעים האלו בשבילך?? **אין!!! אין לו כלום!!!** אין לו שום תוכן... אין לו על מה לקבור ולהלביש את המחשבה שלו... כי הכל שטוח לגמרי... הוא כ"כ התרגל שהמחשבה שלו מרצדת לפי הקצב של ההודעות והסרטונים. שהוא לא יכול למקד מחשבה בלי זה... המחשבה שלו לא יכולה להתמקד במשהו אחד יותר מעשר שניות!!! **תבין את זה...** אז נכון ש-לך יש כמה רגעים בשבוע שנורא משעמם לך וכאן אולי אתה מקנא באותו אחד שיש לו איך להעביר את הרגעים האלו... אבל תחשוב עליו כמה רגעים יש לו שהוא בלי זה... והוא לא יודע מה לעשות עם עצמו...

אם סבא שלי היה מדמיין שיבא יום ויהיה אפשר להחליף תמונה לא פעם בחודשיים... אלא אלף תמונות בעשר דקות... הוא היה משתגע מהתפעלות... אבל נראה לי שהוא היה מוותר על זה באדיבות... כי... כי מה יהיה בעשר דקות הבאות...

ולסיום: טיפ קטן לחודש אלול: אתה רוצה להתכונן לימים הנוראים?? תבחר לעצמך כמה משפטים קצרים וקולעים מהספרים הקדושים... משפטים שהיית רוצה להפנים אותם... (אם זה בענייני בטחון או יראת שמים או אהבת ה'... כל אחד ועניינו...) ותחליט שאתה לוקח את המשפטים האלו... רק אותם... וחוזר עליהם ומשנן אותם **כמה וכמה פעמים ביום**... וכל פעם אתה חוזר עליהם שוב ושוב עד שאתה מתחבר באמת למשמעות של מה שאתה אומר... זהו!!! נכון שזה נשמע משעמם?? נורא משעמם!!!

אז תעשה את זה ותחזור אלי... קח בחשבון שאתה לפתע תגלה עולם קסום... עולם הכי הכי מרתק שיכול להיות... שבשפה התורנית קוראים לו עולם המוסר!!! עולם שרוב העוילים בורחים ממנו "מרב שהוא משעמם..."

אבל כפי שסיכמנו... למרבה האבסורד דווקא המשעמם ביותר הוא המרתק ביותר... למבינים בלבד... תנסה את מה שאמרת... אתה תהיה בהלם... אתה תגלה עולם שלא הכרת אותו... עולם הפנימי של הנפש שהוא העולם המרתק היחיד שקיים בעולם המשעמם שלנו...

לשאינם משועממים בלבד!!!

הרבה מאוד מאיתנו חושבים שמי שיש גישה חופשית לאינטרנט (כמובן כשר...) הוא בן אדם שאף פעם לא משעמם לו... לי משעמם!!! אני לפעמים מסתובב סביב עצמי... למה?? כי זהו... מיציתי... הכל פה כבר נדוש ומשעמם... **ואילו הוא...??** הוא חוגג... הוא כל הזמן מדפדף עם האצבע... כל הזמן קופץ מאתר לאתר... וממילא אף פעם לא משעמם לו שם...

זו טעות מאוד גדולה!!! כי מי שקצת מבין עניין הרי כל ה"קפיצה והדילוג" הזה מאתר לאתר הם הם פסגת השעמום... מרוב שעמום הוא כל הזמן חייב לנבור שם... **מה אני מתכוין???**

זה בדיוק כמוני... שיש לי במצלמה הדיגיטלית אלף תמונות וכתוצאה מהכמות הזו התרגלתי לרפרף במהירות את התמונות ותוך חצי שעה... זהו... סיימתי לראות את כל התמונות... ו... ונו... מה הלאה... משעמם לי... ראיתי כבר את הכל... כעת אם תרצה להעסיק אותי למשך עוד חצי שעה... אתה חייב לספק לי עוד אלף תמונות חדשות...

נו... אז אם הצליחו בחסדי שמים לגייס לי עוד אלף תמונות... שיעסיקו אותי גם בחצי שעה הבא... אז אני כבר לא משועמם??

בדיוק ההיפך!!! אני אבי אבות המשועממים!!! אני עד כדי כך משועמם ושטחי ורדוד שאני צריך כל חצי שעה להעביר ולשזוף לנגד עיני עוד אלף תמונות חדשות שלא ראיתי בחצי שעה הקודמת... רק זה מה יכול למלאות לי את הזמן... **הבנת את הרעיון?? אותו דבר כאן:**

בן אדם שהתרגל להיות כל הזמן מחובר לוואצפ וכדו'... במילים אחרות זה בן אדם שהתרגל להעסיק את עצמו באמצעות תמונות והודעות וחדשות שמתחלפות **כל הזמן נון סטופ נון סטופ נון סטופ!!!** ממילא הוא צריך כל הזמן מידע **חדש** שמתחלף ומשתנה כל רגע מחדש וכל זה בשביל לשרוד את השעמום הנוראי שלו... אז תנוח דעתך... לא צריך לדאוג מ עליו... כי המשחתה הזו ששמה אינטרנט מצליחה לספק לו את הכמות המטסטטורפת של החומר השטחי שישזוף לו כל רגע כל רגע מחדש את העין ואת המחשבה השטחית כדי שהוא לא ימות משעמום...

אלא שאז!!! אתה ואני ועוד כמה אנשים שפויים בעולם שלא נמצאים בעצמת השטחיות הזו... ואנחנו עדיין מסוגלים להסתכל עמוק עמוק בתוך העיניים של הילדים שלנו ולשחק איתם ולפטפט איתם ולהסתכל מהחלון ולפגוש את השכנים ולהגיד להם שלום יפה... זה ממלא אותנו... **אז מי פה המשועמם הגדול???** אני ואתה שיש לנו תוכן אישי ופנימי משלנו ואנחנו לא צריכים כל רגע לדפדף לחומר הבא כדי שיתפוס לנו את המחשבה וישמור עלינו מתמהון לבב... או הוא???

עכשיו: שלא תבין לא נכון... אני מבין אותך... סוף סוף לכל אחד מאיתנו יש את השעות או הרגעים האלו... העייפים האלו... שאין לי כח לחשוב על כלום... ואין לי כח לדבר עם אף אחד... וכעת הכי כיף היה אם הייתי יכול ככה לפתוח איזה מכשיר ולהתחיל לשזוף את העין מה התחדש היום בעסקונה החרדית... וכמה קריאות היה היום לאיחוד הצלה... כן... יש לנו את

השכן ר' קלמן עם כל הרקע שיש לי איתו (חיובי או שלילי...) ואז תוך כדי שאני רואה אותו חולפת בי מחשבה... אה... מה קרה... השנה הוא לא השכיר את הדירה שלו לקייטנים?? למה... אה... נזכרתי... שנה שעברה עשו לו סקנדל בבית... הלאה... אני ממשיך ואז אני מגיע למכולת... רגע... לאיזה קופה ללכת? איפה הקופה היא הכי זריזה... רגע... מה קרה... עשו פה שינוי במחלקת ירקות... העבירו את זה לצד השני?? **אתה קולט מה קורה פה עכשיו???** כשאני מהלך באזור הישן והמוכר לי... אני עירני... היות ואני עובר במקום שיש לי איתו היכרות קצת יותר מעמיקה... אז המראות לא לגמרי חולפות על פני זהו... אלא אני מחובר לתוכן טיפ טיפה **פחות שטחי** ממחזה חיצוני לגמרי...

כשאני נכנס למכולת בירושלים... הכל חדש... אבל באותה מידה גם שטחי... אין למחשבה שלי על מה להיתפס... ואילו במכולת של השכונה שלי... אמנם הכל מוכר ונדוש... אבל אני מסתכל על המחירים ונזכר שבוע שעבר היו מבצעים יותר זולים... זה לא נגמר רק במחזה החיצוני לגמרי... אני מחובר טיפ טיפה לתוכן קצת יותר פנימה מאשר החיצוני לגמרי... **זה המון!!!!!!** אתה קולט??

בא נשאל ככה: מה יותר מעניין?? לפגוש עשרת אלפים איש שמעולם לא ראיתי אותם ואין לי איתם כלום... לא יודע עליהם כלום... או לפגוש שני חברים בלסד שיש לי איתם הכירות מנימלית?? **תענה לי תשובה!!!**

המושכל ראשון אומר שברור שלראות עשרת אלפים איש זה הרבה יותר מעניין וססגוני... אבל עם קצת שכל... ועם קצת התבוננות... **לא!!!** לראות עשרת אלפים איש זה להעביר עשרת אלפים תמונות מול העיניים... יתכן שזה יארוך לך שעה להעביר כ"כ הרבה דמויות... אבל באמצע אתה תרדם מרוב שעמום... אבל לדבר עם שני חברים ולהחליף איתם חוויות הכי שגרתיות מהשטעטאלע. זה כבר יכול יותר לעניין אותי. **הבנת את העוקץ פה?? הבנת איזה הפוך זה ממה שאנחנו רגילים לחשוב???**

זו הסיבה ולא אחרת--!!!!!! למה אנחנו כ"כ משועממים דווקא בחופש הגדול... כי כשאתה נמצא באמצע הזמן... באמצע השנה... באמצע השגרה ה"משעממת" ביותר... אבל השגרה הזו טומנת בחובה עקביות ומשמעות מסוימת... אני פוגש אנשים שאני **באמצע** איתם... **באמצע** עסקים איתם... אני **באמצע** להתעצבן עליהם... או **באמצע** שיחה איתם... ממילא דווקא השגרה השוחקת הזו היא לא משעממת... (כן יש ליאות... ליאות זה משהו אחר... ליאות זה לא שיעמום... אלא סוג של עייפות נפשית... בדרך כלל האנשים הכי פחות משועממים... דווקא הם נשחקים ונלאים וצריכים להחליף אור לא מרוב שעמום... אלא מרוב עומס של אי שעמום...)

עד כאן ברור??? אם את זה הבנו... כעת נבין משהו מאוד מאוד חשוב:

נגשת לסנהדרין ושאלת אותם מה לעשות??? הוא מרכין את ראשו ואומר ביבושת... אשתי היקרה... לא נעים לי... אבל שכחתי!!!! מה שכחתי??? שכחתי להתפלל על כל הבעיות שלנו?? מה פירוש שכחתי??? איך שכחתי?? לא יודע... אני לא יודע מה קרה לי... ברגע שהגעתי לירושלים פתאום כל מלאכתך נהייתה עשויה... אבל באמת עשויה... זה לא היה סתם דימיון... אלא באמת לפתע חדרה בי ההכרה החזקה שאין עוד מלבדו ואין מה לדאוג... ופתאום לא היו לי שום שאלות ושום בעיות והכל נהיה טוב...

הסיפור הזה שאני מספר זה פסוקים מפורשים בתהילים עג... אסף מתאר יהודי שבור לב שיש לו ספקות באמונה... ואני כמעט נטיו רגלי... כי קנאתי בהוללים שלום רשעים אראה... והוא מתאר שם באריכות את כל העגמומיות והצער של יהודי... עד!!!! עד אבא אל מקדשי א-ל אבינה לאחריתם... ברגע שהגעתי לבית המקדש פתאום הכל נהיה מובן... כל השאלות נעלמו...

וככה היה בבית המקדש... אטמוספירה של הכרה מוחשית באין עוד מלבדו!!!! יהודי היה נכנס לבית המקדש... ופתאום הוא התחיל לפזר כספים על ימין ועל שמאל... מה יש לדאוג... הרי אין עוד מלבדו... לוו עלי ואני פורע... ואז הוא היה יוצא מבית המקדש וחוזר לגודל הטבעי ולמדרגה הטבעית שלו ופתאום הוא לא היה מוצא ידיים ורגלים... רגע... המדרגה של הבטחון הזו לא מתאימה לי... מה עושים??? ממילא!!!! התעורר בירושלים צורך מיוחד של איפוס נתונים!!!!

כל יהודי שנכנס לירושלים ידע שכרגע אני נכנס למקום האמיתי ביותר ששם כל מלאכתך עשויה... אבל מה אעשה... שאני לא אוהז במדרגה הזו... וממילא גם כשאני אהיה שם... אני צריך כל הזמן לשמור קשר עין עם חובת ההשתדלות שמתואמת עם המדרגה האמיתית שלי... ובשביל זה!!! בשביל זה היה מקום מיוחד מחוץ לירושלים שכל אחד היה כותב לעצמו כמה תזכירים... איפה אני באמת אוהז... א. אני אוהז במדרגה שאני לא יכול לבזבז יותר מחומש לצדקה... כן... עוד מעט אני אכנס לירושלים ושם אני כבר לא אבין את זה... אני אתעלה לעשר טפחים מעל הקרקע ואני כבר לא אראה כסף בעיניים... ב. יש לי כמה דברים שאני צריך להתפלל עליהם... על שידוך, ועל חוסר מצב רוח, ועל פרנסה, כן... עוד מעט אני אכנס לבית המקדש ופתאום אני לא אבין מה יש בכלל להתפלל... הרי הכל טוב... אין עוד מלבדו... ואני מוכן לקבל יסורים באהבה למענו יתברך... אז זהו!!! שבשביל זה אני כעת נמצא עדיין כאן מחוץ לירושלים... ובשביל זה אני רושם לעצמי בתזכירי שזו המדרגה הטבעית שלי... כדי שגם כשאהיה בירושלים לא אאבד קשר עין עם המצב הטבעי שלי... שאזכור להתפלל על המצב הזה...

זה אולי הפשט במדרש הזה... זה היה התפקיד של אותה "כיפה של חשבונות שחוז לירושלם וכל מי שהיה רואה להשכר היה רץ ומחשכ שם" המטרה של הכיפה הזו הייתה להזכיר לכל אדם שנמצא בירושלים וטיפס לגבהים באמונה חושית ובטחון גמור בחי העולמים... שההלו... חכה... תשמור קשר עין עם היום שאחרי... כמו שבשבת צריך לזכור שיש מוצאי שבת וצריך לעשות הבדלה... כך בירושלים צריך לזכור שיש חוץ לירושלים וכשאני אצא מירושלים אני שוב חוזר לגודל הטבעי שלי... למדרגה הרגילה שלי...

כל מה שנותר ליהודי שכבר היה נמצא בירושלים... להרחיב את ירושלים עד דמשק!!!! לקחת את האמונה חושית שהוא היה פוגש בתוככי ירושלים ולהוציא אותה יחד איתו גם מחוץ לגבולות ירושלים... לחיות את האמת הזו גם בלי גלגלי עזר... גם בלי השראת השכינה... שזה יגיע מהכרה שכלית ופנימית... ובאותה מידה!!! אנחנו... שגלינו מארצנו ונתרחקנו מעל אדמתנו ואין לנו את המפגש עם האמונה חושית הזו שהייתה בירושלים... הרי לנו יש אמנם עבודה כפולה!!! אנחנו צריכים להתחיל מאפס!! אבל עכ"פ עיקר העבודה שלנו מתחילה משבת קודש... שם אנחנו צריכים להשקיע באמונה חושית שאין עוד מלבדו וכל מלאכתך עשויה... לחיות את זה ולהפנים את זה... ובשביל זה יש לנו כח ששמו איסור עשיית מלאכה... וחייב עונג וכבוד שבת ובאמצעות ההנהגות האלו יש לנו כח מיוחד להקנות בעצמנו את ההכרה באין עוד מלבדו... וכשנצליח לחיות את זה בשבת קודש... כעת צריך לצאת מגבולות השבת ולפרוץ גם לתוך השבוע... לזכות להיות תלמיד חכם בחינת שבת... להכיר שאלביא דאמת אין מה לדאוג... הכל בגזירת עליון... וגם אם אתאמץ בעצות ותחבולות וכל יושבי תבל יעמדו לימיני להושיעני ולתמוך נפשי מבלעדי עוזך ועזרתך אין עזרה וישועה...

בפרשת השבוע אנו רואים שירושלים עיר הקודש נקראת באופן רשמי עיר השמחה!!!! ובאת שמה והבאתם שמה... ואכלתם שם לפני ה' אלוקיכם ושמחתם בכל משלח ידכם... ושוב לאחר כמה פסוקים... והיה המקום אשר יבחר ה'... שמה תביאו... ושמחתם לפני ה' אלוקיכם... בקיצור: פעמיים כתוב בפרשה שירושלים זה עיר שבה היו שמחים... כמו שאנחנו שרים ביה-ריבון עלם... אתר די ביה יחדון רוחין ונפשין... ובכן:

במדרש איכה יש מימרא מאוד מעניינת, 'י יוחנן כסס רשב"י אמר כיפה של חשבונות היתה חוץ לירושלם וכל מי שהיה רואה להשכר היה רץ ומחשכ שם שלא יאל חוץ לירושלם מאטער לקיים מה שנאמר משוש לכל הארץ,

כתוב כאן: שירושלמי שלא היה ניהול חשבונות בירושלים!!! כל ירושלמי שרצה לבדוק את המצב חשבון שלו... היה צריך לצאת חוץ לירושלים... ושם!!! שם היה איזה בית מחוץ לחומה ששם הוא היה מחשב את החשבונות... ולמה??? כי בינינו... אני לא צריך לספר לך שלפעמים כשבן אדם נכנס לעמדה בבנק ומבקש דף פירוט לתנועות אחרונות בחשבון... לפעמים התוצאות הם לא כ"כ מעודדות... ולפעמים גם מלחיצות... מדיאגות ומצערות...

אז זהו שירושלים נקראת משוש כל הארץ... ובירושלים אסור להצטער... לכן אם אתה רוצה פירוט חשבון... אתה מוזמן לצאת מירושלים... כי כאן אסור להצטער... תצא מירושלים... תצטער שם... תאנח שם... תשאיר שם את העצבות ותחזור בחזרה שמח...

השאלה מתבקשת מאליה:

אני לא מבין... אם המצב בחשבון הוא לא מעודד... אז זה רודף אחרי לכל מקום... זה לא משנה איפה אני נמצא... וגם לא משנה איפה אני מחשב את זה... גם אם הבנק יהיה מחוץ לירושלים ושם הצטערתי לגלות את האובדן... לכן מה??? לכן כשאני אחזור הבייתה אני אשאיר את האובדן מחוץ לירושלים??? הלוואי... רק תגלה לי איך עושים את זה... אני מחוץ לשלם עמלה...

הביאור בזה הוא כך:

לאורך כל הדרך רואים שיש דימיון בין ירושלים לשבת קודש!!! שניהם נקראים קודש!!! בשניהם יש דין שמחה!!! ובשניהם אדם נפגש עם אין עוד מלבדו ומבין שהכל מסודר והכל טוב... וכל מלאכתו עשויה... כל ההבדל בין שבת לבין בית המקדש... שבשבת זה אמונה!!! כשאני מגיע לשבת אני מצד עצמי לא מרגיש שכל מלאכתי עשויה... אבל אני צריך להאמין בזה!!! אני צריך להאמין שאלביא דאמת הקב"ה עושה את הכל ואני רק בובה... כאן זה כבר תלוי עד כמה אני מתכוון לשבת... ועד כמה אני עובד ומעצים את האמונה הזו בתוך תוכי... אם אכן אצליח הרי "יונה מצאה בו מנוח ושם ינוחו יגיעי כת... לנפש מצרה תסיר אנחה שבת מנוחה... עד כאן שבת!!! אבל בבית המקדש???

כאן כבר לא היה צריך אמונה!!! בבית המקדש היתה השראה מוחשית... כל בן אדם מוטרד ומודאג מה יהיה... אשתו שלחה אותו לבית המקדש... לך... לך תתפלל... לך תצעק לקב"ה שיעזור לנו עם החובות... שישלח שידוך לבנות... ושהלחץ דם יתייבש... הוא עזב את הבית באנחה והתחיל להעפיל לכיוון ירושלים... במשך כל הדרך מצחו היה חרוש דאגה... מה יהיה... כ"כ הרבה בעיות... מאיפה אני אשיג עוד הלוואה... ומה יהיה עם המשכנתא... ומה עם שידוך... ואז לאט לאט הוא היה מתקרב לירושלים... וככל שהוא היה מתקרב ככה לאט לאט הוא הלך ונרגע... ההשראה של בית המקדש כבר מרחוק התחילה לפעם בתוך תוכו... והוא פתאום התחיל להרגיש חזק חזק מבפנים... רגע... בעצם אין עוד מלבדו!!! אפס זולתו!!! אז מה אני דואג... הכל בגזירת עליון... וכשהוא היה כבר יותר מתקרב... ורגליו היו כבר עומדות בשערי ירושלים... אז בכלל... שלוה פנימית ננסכה בו... והוא כבר לא הצליח להבין מה... מה הטריד אותי מקודם?? ממה דאגתי?? הרי אין עוד מלבדו... וידעתי כי הנני בידך... אז מה יש לדאוג... הכל טוב... ואז כשהוא כבר נכנס לירושלים... הוא היה שמח וטוב לב... הוא שכח לגמרי מכל הצרות והטרדות... ו... וכשהוא הגיע לבית המקדש והוא ראה את השופרות- קופות של הנדבה לבדק הבית... הוא לקח את שארית הכסף שעדיין נותרה לו ותרם אותה בספונטניות לזהב עבור הכפורת... הוא שכח להתפלל על מה שחסר לו... הוא רק היה עסוק בשבח והודאה לה... והתבטלות והשתחוואה לאין עוד מלבדו שהכל בידו...

הוא חזר הבייתה... וככל שהוא מתרחק מבית המקדש כך לאט לאט הוא חוזר שוב לבוץ... פתאום הוא מוצא את עצמו שוב דואג... רגע... מה יהיה עם שידוך לבנות המתגברות?? ומה יהיה עם החובות שעלו עד הצואר?? הוא מגיע הבייתה ואשתו מקבלת אותו בדריכות... נו... התפללת עלינו בבית המקדש??